

Column Janneke – september 2022

Op naar de herfstvakantie

Een nieuw schooljaar, een nieuw begin. Alles lijkt weer nieuw. Elk jaar weer heb ik het idee dat we met een schone lei beginnen. Tegelijkertijd voel ik ook dat drempeltje om eraan te beginnen. Een gekke mengeling van zin en weerzin. Nieuwsgierig naar het jaar dat voor ons ligt. Maar ook; terug in het stramien. Waarbij ik me niet verheug op de ochtend- en avondroutines. De kinderen beleven het allemaal niet zo bewust. Die kijken uit naar hun vriendjes en vriendinnetjes, zijn wel klaar met vakantievierden en misschien ook wel met ons.

Het is prachtig om te zien hoe ze steeds groter groeien. Steeds meer eigen mens, steeds minder afhankelijk van onze zorg. Toch hou ik ook gewoon mijn zorgen en zorgjes. De juf van vorig jaar was een prettig *down to earth* mens, waarmee we een goede klik hadden. We hingen aan haar lippen als ze vertelde over het klassenklimaat en wat ze daarbij allemaal in de smiezen had. Hoe ze behendig goochelde met gezellige activiteiten die ook heel nuttig bleken te zijn. En hoewel ik er niet afhankelijk van zou moeten zijn, vond ik het toch heel fijn dat ze af en toe belangstellend informeerde of we het thuis nog konden bolwerken, toen mijn vader lange tijd ziekenhuis in en uit ging. We wisten wat we aan elkaar hadden en dat is toch weer afwachten bij een nieuwe leerkracht.

Na de zomervakantie staan ze hartelijk in de deuropening van hun klaslokaal. ‘Welkom allemaal’, zeggen ze, en dan kijken ze vaak vooral naar de kinderen. Dat snap ik, want dat is natuurlijk het meest belangrijk. Toch voelt het elk nieuw schooljaar voor mij als ouder ook weer spannend. Om te beginnen of de nieuwe leerkracht een klik heeft met ons kind, en hopelijk ook met ons. Het is ook opnieuw zoeken wat de gebruiksaanwijzing van de nieuwe juf of meester is. Moet je appen, mailen, bellen of aanspreken als je iets wil delen zonder ‘lastig’ te zijn? Lezen ze de overdracht of zijn ze meer van ‘ik ga er open in’? Gaat het lukken om bij het tienminutengesprek er iets meer van te maken van alleen het uitwisselen van cijfers en grafiekjes? Ik hoop het wel natuurlijk, maar dat weet je nog niet als je iemand nog niet kent.

Misschien ben ik toch behoudender dan ik aan mezelf wil toegeven. Het is fijn om te weten wat je hebt. Ik ben niet zo goed in verplicht veranderen. Wéér opnieuw een relatie opbouwen, wéér afhankelijk zijn, wéér afwachten of ons kind gedijt bij een andere aanpak dan vorig jaar. Misschien is dat ook wel het drempeltje waar ik tegenop bots, zo aan het begin van het nieuwe schooljaar. Was het alvast maar herfstvakantie...

Janneke van Bockel

Ouderschapsdeskundige en ouder – in willekeurige volgorde